

УДК 338.2:352.07:005.96

Крушельницька Таїсія Анатоліївна

*доктор наук з державного управління, професор,
професор кафедри менеджменту, публічного управління та адміністрування
Дніпровський державний аграрно-економічний університет*

Krushelnytska Taisiia

*Doctor of Public Administration, Professor,
Professor of the Department of Management, Public Management and Administration
Dnipro State Agrarian and Economic University
ORCID: 0000-0001-5581-1941*

Пленцак Віталій Анатолійович

*аспірант кафедри менеджменту, публічного управління та адміністрування
Дніпровського державного аграрно-економічного університету*

Plientsak Vitalii

*PhD Student of the
Dnipro State Agrarian and Economic University
ORCID: 0009-0003-1886-2442*

DOI: 10.25313/2617-572X-2026-3-68-1

РЕВІТАЛІЗАЦІЯ ПРОМИСЛОВОСТІ ЯК ОБ'ЄКТ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ: ТЕОРЕТИЧНІ ПІДХОДИ ТА НАУКОВІ ІНТЕРПРЕТАЦІЇ

INDUSTRIAL REVITALIZATION AS AN OBJECT OF PUBLIC ADMINISTRATION: THEORETICAL APPROACHES AND SCIENTIFIC INTERPRETATIONS

Анотація. Вступ. Ревіталізація промисловості в сучасних умовах України набуває особливої актуальності як складний соціально-економічний та управлінський процес, що відбувається на перетині публічної політики, регіонального розвитку та відбудови економіки в умовах війни. Повномасштабна військова агресія РФ призвела до масштабних руйнувань промислової інфраструктури, втрати виробничих потужностей, порушення логістичних ланцюгів і зниження інвестиційної привабливості територій. За цих умов традиційні підходи до відновлення промисловості виявляються недостатніми, тому ревіталізація промисловості постає як самостійний об'єкт публічного управління, що потребує теоретичного осмислення, інституційного оформлення та розробки адаптивних управлінських механізмів з урахуванням воєнних і післявоєнних викликів.

Мета. Метою статті є теоретичне осмислення ревіталізації промисловості як об'єкта публічного управління та обґрунтування специфіки управлінського процесу, що враховує структурні виклики, механізми публічної політики та соціально-економічні наслідки в умовах воєнного стану та післявоєнного відновлення України.

Матеріали і методи. Методологічну основу дослідження становлять системний аналіз для розкриття структури та багатовимірності ревіталізації промисловості, контент-аналіз сучасних наукових публікацій у сфері публічного управління, регіонального розвитку та ревіталізаційних практик, а також компаративний аналіз теоретичних підходів в українському та зарубіжному науковому дискурсі. Застосовано елементи емпіричного узагальнення для інтеграції різних концептуальних підходів до управління промисловими трансформаціями.

Результати. Доведено, що ревіталізація промисловості виходить за межі фізичного відновлення виробничих об'єктів і повинна розглядатися як комплексна публічна політика, спрямована на переосмислення функціонального призначення промислових активів, інтеграцію економічних, соціальних і екологічних цілей та залучення широкого кола стейкхолдерів. Виокремлено інституційний, економічний, соціальний та екологічний виміри ревіталізації як об'єкта публічного

Авторське право © Автор(и). Ця стаття з відкритим доступом, що розповсюджується відповідно до умови ліцензії Creative Commons Attribution Ліцензія 4.0 (<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>)

управління. Обґрунтовано відмінності між механізмами відновлення і ревіталізації промисловості, визначено їх послідовність і взаємодоповнюваність у структурі повоєнної трансформації. Запропоновано класифікацію підходів до управління ревіталізацією (проектний, стратегічний, інтегрований, гнучкий), проаналізовано їх переваги та обмеження в умовах війни. Показано, що поєднання стратегічного, проектного та інтегрованого підходів є найбільш ефективним для забезпечення адаптивності, координації та стійкості ревіталізаційних процесів.

Перспективи. Напрямами подальших досліджень визначено емпіричне оцінювання ефективності політик ревіталізації в регіонах України, розробку індикаторів результативності управлінських механізмів, а також аналіз ролі місцевого самоврядування, громадянського суспільства та інституційної спроможності у реалізації ревіталізаційних процесів у повоєнний період.

Ключові слова: механізми публічного управління, галузь промисловості, ревіталізація, інфраструктурний розвиток, воєнний стан, повоєнне відновлення, сталий розвиток.

Summary. Introduction. Industrial revitalization in contemporary Ukraine has become particularly relevant as a complex socio-economic and managerial process, occurring at the intersection of public policy, regional development, and economic reconstruction under wartime conditions. The full-scale military aggression of the Russian Federation has caused extensive destruction of industrial infrastructure, loss of production capacities, disruption of supply chains, and decreased investment attractiveness of territories. Under these circumstances, traditional approaches to industrial recovery have proven insufficient, making industrial revitalization an independent object of public administration that requires theoretical understanding, institutional design, and the development of adaptive managerial mechanisms considering wartime and post-war challenges.

Purpose. The purpose of this article is to theoretically explore industrial revitalization as an object of public administration and to substantiate the specifics of the managerial process that takes into account structural challenges, public policy mechanisms, and socio-economic consequences under martial law and post-war reconstruction in Ukraine.

Materials and methods. The methodological basis of the study includes systems analysis to reveal the structure and multidimensionality of industrial revitalization, content analysis of current scientific publications in the fields of public administration, regional development, and revitalization practices, as well as comparative analysis of theoretical approaches in Ukrainian and international research. Elements of empirical generalization were applied to integrate various conceptual approaches to managing industrial transformations.

Results. It has been proven that industrial revitalization goes beyond the physical restoration of production facilities and should be considered a comprehensive public policy aimed at rethinking the functional purpose of industrial assets, integrating economic, social, and environmental objectives, and involving a wide range of stakeholders. The institutional, economic, social, and environmental dimensions of revitalization as an object of public administration have been identified. The distinctions between recovery and revitalization mechanisms have been substantiated, and their sequence and complementarity in the structure of post-war transformation have been defined. A classification of approaches to revitalization management (project-based, strategic, integrated, flexible) has been proposed, and their advantages and limitations under wartime conditions have been analyzed. It has been shown that combining strategic, project-based, and integrated approaches is the most effective way to ensure adaptability, coordination, and resilience of revitalization processes.

Discussion. Future research include empirical assessment of the effectiveness of revitalization policies in different regions of Ukraine, development of performance indicators for managerial mechanisms, and analysis of the role of local governments, civil society, and institutional capacity in implementing revitalization processes in the post-war period..

Key words: public administration mechanisms, industrial sector, revitalization, infrastructure development, martial law, post-war reconstruction, sustainable development.

Постановка проблеми. Ревіталізація, будучи складним соціально-економічним явищем, набуває значимості як об'єкт публічного управління, що вимагає наукового осмислення в аспекті теоретичних підходів, практичних моделей та управлінських інструментів у контексті сучасних викликів. Ревіталізація промислової сфери — це процес відновлення колишньої продуктивної спроможності промислових підприємств і територій, які зазнали деградації внаслідок економічних, технологічних та соціальних змін. У сучасних умовах України ця проблема набуває особливого значення через військову агресію РФ, яка призвела до значних втрат промислових потужностей, порушення логістичних ланцюгів та деградації виробничого базису. Внаслідок цього постає питання

ефективних управлінських механізмів і політик, що спрямовані не лише на відновлення фізичних об'єктів, але й на відродження економічного потенціалу, забезпечення зайнятості та стійкого розвитку громадських систем.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Аналіз наукової літератури показує, що останні дослідження часто розглядають ревіталізацію у контексті відновлення територій (О. Гарафонова, Ю. Жирова, Г. Жосан, В. Запотоцька, В. Захарченко, А. Кострубичка, О. Лук'янов, Р. Янковой та [1; 2; 3; 4] інші), але рідше — як багатовимірний об'єкт публічного управління (Л. Безугла, А. Бессонова, М. Белобородова, Н. Білошицька, М. Білошицький, Д. Матляк, О. Сич, Г. Татарченко [5; 6; 7] та інші).

У зарубіжному науковому просторі підкреслюється значення інтегрованого управління ревіталізаційними процесами (Ю. Вей, А. Сюй, Л. Чень, Я. Ян [8] та інші). Така модель дозволяє координувати дії владних інституцій, суб'єктів підприємницької діяльності та громадськості, що є критично важливим у складних трансформаційних процесах після кризи чи війни.

Інші дослідження підкреслюють, що ревіталізація економіки може виступати як фактор стабілізації суспільних відносин в умовах конфлікту, у тому числі війни, оскільки вона сприяє соціально-економічній резильєнтності громад. Аналізуючи принципи ревіталізації територій, пошкоджених війною в Україні, науковці підкреслюють нагальність інтеграції соціальних, екологічних і економічних складових у процес відновлення (К. Жовнір-Василенко, А. Завербний, Т. Крушельницька, А. Мунько, М. Трещов, О. Петухова [1; 9; 10; 11] та інші).

Загалом у світовій науковій дискусії ревіталізацію розглядають через призму сталого розвитку, «розумного міста» та технологічних модернізацій (Ю. Вей, О. Гібадуллін, В. Косенко, Х. Лі, О. Матвеева, Н. Статівка, Д. Тимоха, Х. Юань, Х. Юе [12; 13; 14] та інші), що відкриває перспективи для застосування інноваційних підходів в управлінні. Проте дослідження, що поєднують теорії публічного управління та конкретні механізми ревіталізації промислових систем в умовах війни, поки що не є масштабними.

Метою статті є теоретичне осмислення явища ревіталізації промисловості як об'єкта публічного управління та обґрунтування специфіки управлінського процесу, що враховує структурні виклики, управлінські механізми та соціально-економічні наслідки в умовах воєнного стану та післявоєнного відновлення.

Матеріали і методи. У статті використано такі наукові методи, як системний аналіз (розкриття структури явища ревіталізації), контент-аналіз (узагальнення останніх публікацій у сфері публічного управління та ревіталізації), компаративний аналіз (зіставлення теоретичних підходів до ревіталізації в українському та міжнародному контекстах), а також елементи емпіричного узагальнення, що інтегрує різні підходи. Джерельна база включає наукові фахові видання з публічного управління та адміністрування, а також дотичних до проблематики статті галузей науки, аналітичні та емпіричні дослідження, що розглядають вплив війни на соціально-економічний розвиток.

Виклад основного матеріалу. Ревіталізація промисловості виступає одним із ключових феноменів сучасної економічної та управлінської науки, що перебуває на перетині економічної політики, регіонального розвитку та публічного управління. В умовах глобальних викликів, зокрема деградації старих виробничих потужностей до структурних зрушень економіки внаслідок цифровізації та геополітичних

конфліктів управлінські механізми оновлення промислового сектора набувають особливого значення.

Ранні теоретичні підходи до ревіталізації кореспондують із більш широкими концептами відновлення постіндустріальних територій і орієнтовані на усвідомлення цього явища як цілеспрямованого управлінського процесу. Так, ревіталізація постпромислових територій розуміється як процес ініційований та координований владою, спрямований на покращення соціально-економічних умов життя громади та стимулювання сталого розвитку територій [7]. У таких підходах увага концентрується на необхідності інтеграції економічних, соціальних та інфраструктурних заходів для усунення деградації середовища, спричиненої занепадом промисловості.

Підкреслюючи важливість координації різних зацікавлених сторін і розробки стандартів, які б враховували як соціально-економічну, так і екологічну складову ревіталізації [5] сучасні теоретичні дискусії вказують, що ревіталізація виходить за межі традиційного відновлення фізичних активів та стає елементом публічної політики, що потребує узгодження дій між органами державної виконавчої влади, органами місцевого самоврядування, підприємницьким та громадським секторами.

Узагальнюючи, ревіталізація є комплексним процесом відновлення функціональності промислових об'єктів, що передбачає не лише фізичну реконструкцію, а й переформатування їх у суспільно-економічному контексті через публічні рішення, адміністративні інструменти і регулювання.

З точки зору публічного управління, ревіталізація промисловості фактично є формою публічної політики, що реалізується через адміністративні механізми, регуляторні рамки, фінансові інструменти та інституційні структури. Вона охоплює вибір цілей, розподіл ресурсів, налагодження міждержавної взаємодії на державному та регіональному рівнях. Так, сучасні дослідження визначають, що ефективність ревіталізації залежить від інтегрованого підходу у публічному управлінні, де органи влади виконують не лише координуючу роль, а й створюють сприятливі умови для інвестицій, інновацій і соціального залучення місцевої громади [14; 9; 11].

Теоретична база з публічного управління та адміністрування включає різні моделі, що можуть пояснювати механізми та ефективність ревіталізаційних практик. Так, підходи нового публічного управління акцентують увагу на прозорості, підзвітності та ефективному розподілі ресурсів, що є суттєвими для управління проектами ревіталізації і можуть підвищувати якість реалізації програм та політик. Одночасно сучасні дискусії в публічному управлінні підкреслюють важливість мережових форм співпраці, що сприяють координації зусиль та підвищенню результативності заходів з ревіталізації [8].

Важливо також розглядати ревіталізацію у контексті сталого розвитку, за якого політика розвитку

промислового сектору повинна співіснувати із соціальною справедливістю та екологічною збалансованістю. У цій площині публічне управління виступає не лише механізмом перерозподілу ресурсів, а й гарантом відповідності економічної діяльності довгостроковим суспільним цілям [13; 10]. Сталий розвиток у публічному управлінні передбачає оптимізацію використання ресурсів, екологічну безпеку, соціальне включення та економічну життєздатність.

Ревіталізація промисловості вимагає розгляду на рівні публічної політики, де активну роль відіграють органи державної виконавчої влади, органи місцевого самоврядування, підприємницький сектор та громадські організації. У цьому контексті можна виокремити чотири ключові виміри: інституційний (створення механізмів координації між інституціями публічного управління, між секторами управління тощо); економічний (стимулювання інвестицій, підтримка інновацій, відновлення виробничої діяльності та інше); соціальний (забезпечення зайнятості, підтримка громад у процесі трансформації); екологічний (інтеграція принципів сталого розвитку у відновлення промислових об'єктів).

В умовах війни та повоєнного відновлення традиційні інструменти управління повинні адаптуватися до ситуації нестабільності, руйнування інфраструктури та зміни соціальних пріоритетів. Тож, підходи до ревіталізації об'єктів в системі публічного управління в умовах війни враховують аспекти екологічної безпеки, економічної доцільності й соціальної інтеграції. Різні підходи мають свої переваги і обмеження. Саме комбінація стратегічного, проектного та інтегрованого підходів є найбільш потенційно ефективною для управління ревіталізацією промисловості в умовах воєнних ризиків і післявоєнного відновлення (табл. 1).

З огляду на вищезазначене, можна обґрунтувати такі елементи, які визначають специфіку ревіталізації промисловості як об'єкта публічного управління:

- ревіталізація як публічна політика — офіційно визначена мета оновлення промислового сектора, що потребує відповідної нормативно-правової бази та стратегічного планування;
- інституційний складник — формування координаційних механізмів між інституціями публічного

управління, підприємницьким і громадським секторами задля забезпечення ефективної реалізації програм;

- соціально-економічний вимір — оцінка впливу ревіталізації не лише на об'єкти, а й на суспільство загалом, зайнятість, інвестиційну привабливість та якість життя місцевої громади тощо зокрема;
- система управлінських механізмів — застосування інструментів фінансування, стимулювання інновацій, інформаційної політики й оцінювання результатів діяльності.

У науковій дискусії також виокремлюють низку суперечностей та викликів, пов'язаних із управлінням ревіталізаційними процесами, серед яких недостатня нормативно-правова база в частині регулювання ревіталізації в Україні, що ускладнює координацію заходів між централізованими інститутами та місцевими органами влади [6]. Крім того, слабка інформаційна політика та низький рівень громадської обізнаності можуть істотно стримувати ефективність реалізації таких програм [2].

Відтак, спираючись на вищезазначене, обумовлено необхідність теоретичного розмежування механізмів відновлення і ревіталізації промисловості як різних, хоча й взаємопов'язаних форм публічного управління.

У структурі повоєнного механізму публічного управління відновлення та ревіталізація промисловості мають розглядатися не як альтернативні, а як послідовні та взаємодоповнювальні етапи єдиної трансформаційної стратегії розвитку. Відновлення (recovery / reconstruction) формує базове матеріально-інституційне підґрунтя для подальших перетворень, тоді як ревіталізація (revitalisation / regeneration) забезпечує якісно інший рівень управлінського впливу — перехід від реактивної логіки подолання наслідків руйнувань до проактивної моделі розвитку, орієнтованої на інновації, структурну модернізацію та довгострокову стійкість.

Порівняльний аналіз теоретичного змісту механізмів публічного управління щодо відновлення і ревіталізації промисловості дозволяє чітко окреслити відмінності їх управлінського «центру ваги». Так, механізм відновлення промисловості спрямо-

Таблиця 1

Класифікація підходів до ревіталізації в публічному управлінні

Назва підходу	Основні характеристики	Сильні сторони	Обмеження
Проектний	Координація через проектні офіси та менеджмент	Підсилює міжсекторну співпрацю	Потребує високої кваліфікації управлінців
Стратегічний	Орієнтація на довгострокові цілі і політики	Забезпечує цілісність політик	Складний у реалізації в умовах війни
Інтегрований	Комбінація економічних, соціальних та екологічних дій	Комплексний вплив на розвиток	Вимагає значних ресурсів і координації
Гнучке управління	Адаптація до змін навколишнього середовища	Висока адаптивність	Може бути менш структурованим

Джерело: розроблено автором

ваний передусім на швидке та надійне відтворення виробничих потужностей і критичної інфраструктури (енергетичної, транспортної, логістичної, мережевої), а також на збереження або відновлення робочих місць і виробничої безперервності [15]. Об'єктом управлінського впливу в цьому випадку виступають промислові підприємства як виробничі системи та елементи ширших мереж забезпечення, а ключовими інструментами — відбудова, ремонт, заміна обладнання, відновлення інженерних мереж, а також фінансові інструменти підтримки бізнесу та інфраструктурних операторів [3].

Натомість механізм ревіталізації промисловості має значно ширший і складніший зміст. Його провідною метою є не лише відновлення функціонування об'єктів, а переосмислення і повторне використання промислових активів та територій, зокрема «бурих полів», через зміну функціонального профілю, екологічну реабілітацію, інтеграцію у міський і регіональний простір, формування нових економічних і соціальних функцій [4; 16]. У цьому випадку промислові майданчики розглядаються не лише як виробничі об'єкти, а як просторові, економічні та соціокультурні активи, що мають потенціал для інклюзивного розвитку, підвищення якості середовища та реалізації цілей сталого розвитку і європейської інтеграції.

Відповідно змінюється і набір управлінських інструментів. Поряд із традиційними заходами використовуються рекультивація та ремедіація земель, адаптивне повторне використання будівель, редевелопмент промислових зон, створення культурно-креативних, технологічних або інноваційних кластерів, а також проекти локального розвитку, зорієнтовані на залучення громади [1; 4]. Ключовими суб'єктами ревіталізаційних процесів стають органи місцевого самоврядування, місцеві громади, девелопери та інвестори, освітні й культурні інституції, що підкреслює принципову важливість багатосуб'єктності та локальної участі.

Суттєво відрізняється і часовий горизонт результатів. Якщо механізм відновлення орієнтований пе-

реважно на коротко- або середньострокові ефекти (запуск виробництва, відновлення зайнятості, експорту, логістичної спроможності), то ревіталізація має середньо- та довгострокову перспективу, пов'язану зі структурною трансформацією економіки і територій, підвищенням їх інвестиційної привабливості та якості життя населення.

Разом із тим різняться й ризики. У межах відновлення існує небезпека «відбудови вразливості», тобто відтворення застарілих технологій і залежностей без належної модернізації. Натомість ревіталізація пов'язана з ризиками гентрифікації, витіснення місцевих спільнот, приватизації публічного простору та конфліктів інтересів між стейкхолдерами, а також із довшим періодом окупності інвестицій.

Висновки і перспективи подальших досліджень. Ревіталізація промисловості як об'єкт публічного управління виступає складним багатовимірним явищем, що потребує інтеграції управлінських, економічних, соціальних і екологічних механізмів. У контексті війни в Україні цей процес стає ще більш критичним, оскільки руйнування інфраструктури, соціальна дестабілізація та зміна пріоритетів управління створюють нові виклики. Завершуючи теоретичний огляд, можна констатувати, що ревіталізація промисловості стає інтегрованим об'єктом публічного управління, який поєднує модель публічної політики, міжінституційну взаємодію, передові управлінські практики та соціально-економічні наслідки у єдину систему управлінських рішень. Саме таке розуміння є фундаментом для подальших емпіричних досліджень і практичних ініціатив у сфері модернізації промислового сектору.

Відповідно, перспективи подальших досліджень включають емпіричні дослідження моделей рейтингу ефективності реалізації політик ревіталізації в різних регіонах України, аналіз міського та міжрегіонального впливу ревіталізації на соціально-економічні показники, а також оцінювання ролі громадянського суспільства та інституційної спроможності в управлінні ревіталізаційними процесами.

ДОДАТКОВА ІНФОРМАЦІЯ

ВНЕСОК АВТОРІВ: Усі автори зробили внесок порівну.

ФІНАНСУВАННЯ: Автори не отримували фінансування для цього дослідження.

ЗАЯВА ПРО ДОСТУПНІСТЬ ДАНИХ: Не застосовується.

КОНФЛІКТ ІНТЕРЕСІВ: Автори заявляють про відсутність конфлікту інтересів.

Література

1. Управління інноваційним розвитком соціально-економічних систем: колективна монографія / під заг. ред. д.е.н., проф. Храпкіної В.В., к.е.н., доц. Пічик К.В. Київ: Видавничий дім «Києво-Могилянська академія», 2024. 667 с. DOI: <https://doi.org/10.35668/978-966-518-843-8>
2. Кострубіцька А.В., Лук'янов О.П. Упровадження політики ревіталізації міст в Україні. *Дніпровський науковий часопис публічного управління, психології, права*. 2021. № 6. С. 36–39. DOI: <https://doi.org/10.51547/ppp.dp.ua/2021.6.5>
3. Запотоцька В., Жирова Ю. Ревіталізація промислових територій: досвід міста Києва у відновленні міського середовища. *Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Серія: Географія*. 2025. № 3/4. С. 14–24. DOI: <https://doi.org/10.17721/1728-2721.2024.90-91.2>
4. Захарченко В.І. Відновлення України за принципом «building back better»: регіональний підхід. *Український географічний журнал*. 2025. № 2 (130). С. 78–92. DOI: <https://doi.org/10.15407/ugz2025.02.078>
5. Бессонова А., Безугла Л., Белобородова М. Міжнародний досвід ревіталізації промислових об'єктів: можливості для України. *Development Service Industry Management*. 2024. № 2. С. 49–55. DOI: [https://doi.org/10.31891/dsim-2024-6\(8\)](https://doi.org/10.31891/dsim-2024-6(8))
6. Білошицька Н.І., Татарченко Г.О., Білошицький М.В., Матляк Д.М. Ревіталізація промислових об'єктів: історія, основні принципи та прийоми. *Просторовий розвиток*. 2023. № 4. С. 76–94. DOI: <https://doi.org/10.32347/2786-7269.2023.4.76-94>
7. Сич О. Теоретичні підходи до ревіталізації постпромислових територій. *Галицький економічний вісник*. 2020. № 74 (65). С. 68–73. DOI: https://doi.org/10.33108/galicianvisnyk_tntu2020.04.068
8. Yan Y., Chen L., Xu A., Wei Y. Government Audits and Rural Revitalization: Causal Evidence From China. *Sage Open*. 2026. № 16(1). DOI: <https://doi.org/10.1177/21582440251414766>
9. Крушельницька Т.А., Мунько А.Ю., Піндіч А.В., Божко О.О. Фінансова архітектура відновлення територій: синергія банків, підприємств і наукових установ державної власності для сталого розвитку. *Інвестиції: практика та досвід*. 2025. № 21. С. 236–242. DOI: <https://doi.org/10.32702/2306-6814.2025.21.307>
10. Мунько А. Особливості державного регулювання аграрної сфери України в умовах війни заради відновлення та сталого розвитку. *Проблеми сучасних трансформацій. Серія: право, публічне управління та адміністрування*. 2026. № 19. 2026. DOI: <https://doi.org/10.54929/2786-5746-2026-19-02-03>
11. Трещов М.М. Євроінтеграційні процеси та забезпечення сталого відновлення України: потенціал UKRAINE FACILITY. *Науковий вісник Львівської академії. Серія: Економіка, менеджмент та право*. 2025. Вип. 9. С. 22–30. DOI: <https://doi.org/10.33251/2707-8620-2025-9-22-30>
12. Yue H., Wei Y., Yuan H., Li H. Revitalizing urban industrial heritage: Enhancing public trust in government through smart city development and open big data analysis using artificial neural network (ANN) modeling. *Cities*. 2025. Vol. 156. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.cities.2024.105538>
13. Матвеева О.Ю., Мунько А.Ю. Упровадження концепції розумного міста у процеси цифрової трансформації України заради сталого розвитку. *Науковий вісник: державне управління*. 2023. № 1 (13). С. 138–162. DOI: [https://doi.org/10.33269/2618-0065-2023-1\(13\)-138-162](https://doi.org/10.33269/2618-0065-2023-1(13)-138-162)
14. Статівка Н.В., Гібадулін О.В., Косенко В.В., Тимоха Д.А. Нова модель державного управління відновлювальними процесами сталого розвитку у промисловості регіонів України. *Актуальні проблеми інноваційної економіки та права*. 2024. № 10. С. 53–59. DOI: <https://doi.org/10.36887/2524-0455-2024-2-10>
15. Updated Ukraine Recovery and Reconstruction Needs Assessment Released. World Bank. PRESS RELEASE NO: 2026/ECA/039. 2026. URL: <https://www.worldbank.org/en/news/press-release/2026/02/23/updated-ukraine-recovery-and-reconstruction-needs-assessment-released> (дата звернення: 12.02.2026).
16. Flagship Programme «Inclusive Communities — Thriving Cities». Urban Regeneration. 2026. URL: <https://unhabitat.org/news-and-stories> (дата звернення: 12.02.2026).

References

1. Upravlinnia innovatsiynym rozvytkom sotsial'no-ekonomichnykh system: kolektyvna monohrafiia [Management of innovative development of socio-economic systems]. Kyiv: Vydavnychiy dim «Kyievo-Mohyl'ians'ka akademiia». DOI: <https://doi.org/10.35668/978-966-518-843-8> [in Ukrainian].
2. Kostrubitska, A. V., & Luk'ianov, O. P. (2021). Vprovadzhennia polityky revitalizatsii mist v Ukraini [Implementation of urban revitalization policy in Ukraine]. *Dniprov's'kyi naukovyi chasopys publichnoho upravlinnia, psykholohii, prava*. № 6, pp. 36–39. DOI: <https://doi.org/10.51547/ppp.dp.ua/2021.6.5> [in Ukrainian].
3. Zapototska, V., & Zhyrova, Yu. (2025). Studying the processes of revitalization of industrial areas on the example of Kyiv city [Revitalizatsiia promyslovykh terytorii: dosvid mista Kyieva u vidnovlenni miskogo seredovyshcha]. *Visnyk Kyivskoho natsionalnoho universytetu imeni Tarasa Shevchenka. Serii: Heohrafiia*. № 3/4, pp. 14–24. DOI: <https://doi.org/10.17721/1728-2721.2024.90-91.2> [in English/Ukrainian].
4. Zakharchenko, V. I. (2025). Vidnovlennia Ukrainy za pryntsyom “building back better”: rehionalnyi pidkhid [Restoration of Ukraine on the principle of “building back better”: regional approach]. *Ukrains'kyi heohrafichnyi zhurnal*. № 2 (130), pp. 78–92. DOI: <https://doi.org/10.15407/ugz2025.02.078> [in Ukrainian].

5. Bessonova, A., Bezuhla, L., & Bieloborodova, M. (2024). Mizhnarodnyi dosvid revitalizatsii promyslovykh ob'ektiv: mozhyvosti dlia Ukrainy [International experience of revitalization of industrial facilities: opportunities for Ukraine]. *Development Service Industry Management*. № 2, pp. 49–55. DOI: [https://doi.org/10.31891/dsim-2024-6\(8\)](https://doi.org/10.31891/dsim-2024-6(8)) [in Ukrainian].
6. Biloshytska, N. I., Tataarchenko, H. O., Biloshytskyi, M. V., & Matliak, D. M. (2023). Revitalizatsiia promyslovykh ob'ektiv: istoriia, osnovni pryntsypy ta priyomy [Revitalization of industrial facilities: history, main principles and techniques]. *Prostorovi rozvytok*. № 4, pp. 76–94. DOI: <https://doi.org/10.32347/2786-7269.2023.4.76-94> [in Ukrainian].
7. Sych, O. (2020). Teoretychni pidkhody do revitalizatsii postpromyslovykh terytorii [Theoretical approaches to revitalization of post-industrial territories]. *Halyts'kyi ekonomichnyi visnyk*. № 74 (65), pp. 68–73. DOI: https://doi.org/10.33108/galicianvisnyk_tntu2020.04.068 [in Ukrainian].
8. Yan, Y., Chen, L., Xu, A., & Wei, Y. (2026). Government audits and rural revitalization: causal evidence from China. *Sage Open*. 16(1). DOI: <https://doi.org/10.1177/21582440251414766> [in English].
9. Krushelnyska, T. A., Mun'ko, A. Yu., Pindich, A. V., & Bozhko, O. O. (2025). Finansova arkhitektura vidnovlennia terytorii: synerhiia bankiv, pidpriemstv i naukovykh ustanov derzhavnoi vlasti dlia staloho rozvytku [Financial architecture of territorial recovery: synergy of banks, enterprises and state scientific institutions for sustainable development]. *Investysii: praktyka ta dosvid*. № 21, pp. 236–242. DOI: <https://doi.org/10.32702/2306-6814.2025.21.307> [in Ukrainian].
10. Munko, A. (2026). Osoblyvosti derzhavnoho rehuliuвання ahrarnoi sfery Ukrainy v umovakh viiny zarady vidnovlennia ta staloho rozvytku [Features of state regulation of Ukraine's agrarian sector amid war for recovery and sustainable development]. *Problemy suchasnykh transformatsii. Serii: pravo, publichne upravlinnia ta administruvannia*. № 19. DOI: <https://doi.org/10.54929/2786-5746-2026-19-02-03> [in Ukrainian].
11. Treshchov, M. M. (2025). Yevrointehratsiyni protsesy ta zabezpechennia staloho vidnovlennia Ukrainy: potentsial UKRAINE FACILITY [Eurointegration processes and ensuring sustainable recovery of Ukraine: potential of UKRAINE FACILITY]. *Naukovyi visnyk L'vovskoi akademii. Serii: Ekonomika, menedzhment ta pravo*. Vyp. 9, pp. 22–30. DOI: <https://doi.org/10.33251/2707-8620-2025-9-22-30> [in Ukrainian].
12. Yue, H., Wei, Y., Yuan, H., & Li, H. (2025). Revitalizing urban industrial heritage: enhancing public trust in government through smart city development and open big data analysis using artificial neural network (ANN) modeling. *Cities*. Vol. 156. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.cities.2024.105538> [in English].
13. Matvieva, O. Yu., & Mun'ko, A. Yu. (2023). Vprovadzhennia kontseptsii rozumnogo mista u protsesy tsyfrovoyi transformatsii Ukrainy zarady staloho rozvytku [Implementation of the smart city concept in Ukraine's digital transformation for sustainable development]. *Naukovyi visnyk: derzhavne upravlinnia*. № 1 (13), pp. 138–162. DOI: [https://doi.org/10.33269/2618-0065-2023-1\(13\)-138-162](https://doi.org/10.33269/2618-0065-2023-1(13)-138-162) [in Ukrainian].
14. Stativka, N. V., Hibadullin, O. V., Kosenko, V. V., & Tymokha, D. A. (2024). Nova model' derzhavnoho upravlinnia vidnovliuvannykh protsesamy staloho rozvytku u promyslovosti rehioniv Ukrainy [New model of public governance of sustainable development recovery processes in industrial regions of Ukraine]. *Aktual'ni problemy innovatsiynoi ekonomiky ta prava*. № 10, pp. 53–59. DOI: <https://doi.org/10.36887/2524-0455-2024-2-10> [in Ukrainian].
15. Updated Ukraine Recovery and Reconstruction Needs Assessment Released. *World Bank*. PRESS RELEASE NO: 2026/ECA/039. 2026. URL: <https://www.worldbank.org/en/news/press-release/2026/02/23/updated-ukraine-recovery-and-reconstruction-needs-assessment-released>.
16. Flagship Programme “Inclusive Communities — Thriving Cities”. *Urban Regeneration*. 2026. URL: <https://unhabitat.org/news-and-stories>.

Дата першого надходження статті до видання: 13.02.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 10.03.2026

Дата публікації: 16.03.2026